

Република Србија
ФАКУЛТЕТ ПЕДАГОШКИХ НАУКА
УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ
Број: 01-3776/1-2
18.9.2026.
Ј а г о д и н а

На основу члана 11. став 3. Правилника о пријави и одбрани завршног рада на мастер академским студијама (број: 01-5812/1, од 24.12.2019.), а у складу са одлуком Наставно-научног већа Факултета, број: 01-5115/1, од 14.11.2019. године, Факултет педагошких наука Универзитета у Крагујевцу обавештава јавност

I. Ставља се на увид јавности завршни рад на мастер академским студијама, под називом *Развијање партнерства и комуникације између породице и школе употребом дигиталних алата*, кандидата Владимира Рајића и *Извештај комисије за оцену и одбрану наведеног завршног рада* број 01-3776/1 од 18.9.2026. године.

II. Извештај Комисије ставља се на увид јавности објављивањем на сајту Факултета. Завршни рад на мастер академским студијама и извештај комисије стављају се на увид јавности у библиотеци Факултета.

III. Рок објављивања: 8 дана.

IV. Примедбе и предлози на урађени завршни рад на мастер академским студијама и извештај комисије достављају се у предвиђеном року преко пословног секретара.

Достављено адиминистратору и библиотеци, и истакнуто на огласној табли 18.9.2026. године.

Самостални стручно-технички сарадник
за студије и студентска питања – мастер
и докторске студије

Ана Келер

Република Србија
ФАКУЛТЕТ ПЕДАГОШКИХ НАУКА
УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ
ЈАГОДИНА

ПРИМЉЕНО: 18. 9. 2026.			
Орг. јед.	Број	Прил.	Вредн.
01-	3776/1		

**ФАКУЛТЕТ ПЕДАГОШКИХ НАУКА УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ,
ЈАГОДИНА**

**НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФАКУЛТЕТА ПЕДАГОШКИХ НАУКА
УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ, ЈАГОДИНА**

Одлуком Наставно-научног већа Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, Јагодина, бр. 01-4692/1-1 од 23.12.2025. године. Образована је Комисија за оцену и одбрану завршног рада на мастер академским студијама под називом, *Развијање партнерства и комуникације између породице и школе употребом дигиталних алата* кандидата Владимира Рајића, број досијеа ЛУО-9/2023-МС у саставу:

Председник:

1. Проф. др Јелена Теодоровић, редовни професор Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, Јагодина, за ужу научну област Педагогија.

Чланови:

2. Проф. др Верица Милутиновић, ванредни професор Филозофског Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, Јагодина, за ужу научну област примењене рачунарске науке, члан.
3. Проф. др Ненад Стевановић, ванредни професор Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, Јагодина, за ужу научну област Педагогија, члан-ментор.

На основу процене мастер рада, Комисија подноси следећи

Извештај

Мастер рад под називом *Развијање партнерства и комуникације између породице и школе употребом дигиталних алата*, написан је у обиму од 76 страна.

Текст мастер рада систематизован је у следећа главна поглавља:

1. Садржај (4. страна)

2. Увод (6-12. стране)
3. Дигитализација образовања и увођење информационо – комуникационих технологија у школску праксу (14-20. стране)
4. Ризици и педагошке дилеме дигиталне комуникације између школе и породице (18-28. стране)
5. Методолошки приступ проблему (27-30. стране)
6. Интерпретација и анализа резултата истраживања (31-33. стране)
7. Учесталост и начини коришћења дигиталних алата у комуникацији између породице и школе (34. страна)
8. Перцепције наставника и родитеља о предностима дигиталне комуникације (35. страна)
9. Изазови и препреке у коришћењу дигиталних алата (37. страна)
10. Улога наставника, школе и руководства у организацији и унапређењу дигиталне комуникације (39. страна)
11. Утицај дигиталне комуникације на укљученост родитеља у образовни процес (41. страна)
12. Дискусија (42-52 стране)
13. Закључна разматрања (56-59. стране)
14. Литература (59-64. стране)
15. Прилози (64-76. стране)

Главне целине подељене су у мања поглавља, која су структурирана у складу са темом и проблематиком рада. Рад је написан и технички уређен у складу са *Упутством о изради завршног рада на Мастер академским студијама* на Факултету педагошких наука Универзитета у Крагујевцу.

У *Уводном делу* рада истиче се значај развијања партнерског односа између породице и школе као једног од важних предуслова успешног васпитно-образовног рада. Посебна пажња посвећена је значају квалитетне комуникације, међусобног поверења и сарадње родитеља и наставника, као и променама које је дигитализација унела у начин комуникације између школе и породице. Указано је на све већу примену дигиталних алата који омогућавају бржу, доступнију и флексибилнију размену информација, али и на чињеницу да њихова употреба сама по себи не гарантује развој квалитетнијег партнерског односа.

У делу *Партнерство између породице и школе*, разматрају се основни појмови и теоријска полазишта значајна за разумевање партнерства у образовању. Разматра се породица као важан васпитно-образовни чинилац, школа као партнер породици, као и значај комуникације за успостављање и развијање партнерских односа. Посебно је наглашена потреба за заједничким деловањем породице и школе у интересу детета, односно ученика, као и значај отворене, двосмерне и континуиране комуникације.

У делу *Дигитализација образовања и увођење информационо-комуникационих технологија у школску праксу*, анализирају се промене које дигитализација доноси у савремени образовни систем. Посебно су размотрени дигитални алати који се користе у комуникацији између школе и породице, као што су електронски дневници, школске платформе, електронска пошта, апликације за размену порука и специјализоване образовне апликације. Указано је на њихову улогу у бржем информисању родитеља, праћењу школских обавеза и постигнућа ученика, као и у олакшавању свакодневне комуникације између наставника и родитеља.

У делу *Ризици и педагошке дилеме дигиталне комуникације између школе и породице*, разматрају се могући изазови и ограничења употребе дигиталних алата. Посебна пажња посвећена је промени природе комуникације, брисању граница између професионалног и приватног времена наставника, недостатку непосредне комуникације и невербалних елемената, дигиталној неједнакости и потреби за развијањем одговарајуће дигиталне комуникационе културе. Наглашено је да дигитални алати треба да допуњују традиционалне облике комуникације, а не да их у потпуности замене.

У делу *Методолошки приступ проблему* кандидат се најпре бави одређењем проблема и предмета истраживања. Проблем истраживања односи се на питање на који начин употреба дигиталних алата утиче на комуникацију између школе и породице и у којој мери доприноси развоју њиховог партнерског односа. Предмет истраживања јесте испитивање утицаја дигиталних алата на квалитет, учесталост и ефикасност комуникације између школе и породице, са посебним освртом на њихов утицај на информисаност родитеља, укљученост у образовни процес и развој сарадње са школом.

Имајући у виду проблем и предмет истраживања, дефинисан је циљ истраживања: да се испита на који начин употреба дигиталних алата утиче на комуникацију и развијање партнерског односа између школе и породице, као и како наставници и родитељи процењују њихове предности, недостатке и могућности примене у свакодневној комуникацији. Из формулисаног циља дефинисани су следећи задаци:

1. Аналиzirати учесталост и начине коришћења дигиталних алата у комуникацији између породице и школе;
2. Испитати ставове наставника и родитеља о предностима дигиталне комуникације;
3. Идентификовати изазове и препреке у коришћењу дигиталних алата у комуникацији између школе и породице;
4. Испитати улогу наставника и школе у организацији и унапређивању дигиталне комуникације;
5. Проценити утицај дигиталне комуникације на укљученост родитеља у образовни процес.

Након постављених задатака, дефинисане су општа и посебне хипотезе које су у складу са постављеним циљем и задацима истраживања. Хипотезе су се односиле на заступљеност и позитивну процену дигиталних алата, њихову брзину, доступност и ефикасност, изазове повезане са дигиталном писменошћу и преоптерећеношћу информацијама, утицај дигиталне комуникације на сарадњу и укљученост родитеља, као и на немогућност потпуне замене непосредног контакта дигиталном комуникацијом.

Даље у овом делу описане су *варијабле, методе, технике и инструменти истраживања*. У истраживању је примењен комбиновани истраживачки приступ. У квантитативном делу коришћене су дескриптивна и компаративна метода, док је квалитативни део обухватио анализу одговора на отворена питања. Као основна техника истраживања примењено је анкетирање, а коришћен је посебно конструисан упитник „Ставови наставника и родитеља о употреби дигиталних алата у комуникацији између школе и породице“, прилагођен наставницима и родитељима. Ставови испитаника мерени су петостепеном Ликертовом скалом.

Узорак истраживања чинио је укупно 121 испитаник, од чега 53 наставника и 68 родитеља. Испитаници су обухваћени пригодним, односно доступним узорком, а подаци су прикупљени путем онлајн упитника креираног у оквиру платформе Google Forms. Истраживање је спроведено уз поштовање основних етичких принципа, при чему је учешће било добровољно и анонимно, а испитаници су били информисани о циљу истраживања.

У делу *Интерпретација и анализа резултата истраживања* кандидат се фокусира на анализу података добијених емпиријским истраживањем спроведеним међу наставницима и родитељима. Најпре су представљене основне карактеристике узорка, а затим су резултати анализирани кроз пет тематских целина: учесталост и начини коришћења дигиталних алата, предности дигиталне комуникације, изазови и препреке, улога школе и наставника, као и утицај дигиталне комуникације на укљученост родитеља у образовни процес. Резултати су, тамо где је то било могуће, приказани упоредно за наставнике и родитеље. Одговори на отворена питања анализирани су тематском анализом како би се допунили квантитативни резултати.

Добијени резултати показују да су дигитални алати веома заступљени у комуникацији између школе и породице и да их обе групе испитаника углавном позитивно процењују. Наставници и родитељи посебно препознају њихову улогу у бржем и правовременом информисању, лакшем праћењу школских активности и обавеза, као и у повећању доступности комуникације. Електронски дневник, школске платформе и апликације за размену порука издвајају се као значајни облици дигиталне комуникације.

Посебно су анализирани изазови и препреке у коришћењу дигиталних алата. Наставници као најизраженије проблеме издвајају прелажење комуникације ван граница радног времена и недовољну дигиталну писменост појединих родитеља, док родитељи нешто умереније процењују техничке и организационе потешкоће. Као додатни изазови препознати су преоптерећеност порукама и информацијама, неспоразуми у дигиталној комуникацији, као и недостатак непосредног контакта.

Када је реч о утицају дигиталне комуникације на партнерске односе, резултати показују да дигитални алати значајно доприносе учесталости, доступности и ефикасности размене информација, али да њихов допринос развоју дубљег поверења и квалитетнијих партнерских односа није подједнако изражен. Средње вредности процена наставника и родитеља указују да чешћа комуникација путем дигиталних канала не значи нужно и квалитетнији партнерски однос.

Закључак рада сумира кључне налазе истраживања и указује на то да дигитални алати представљају значајан део савремене комуникације између школе и породице. Њихове најзначајније предности огледају се у брзини, доступности и правовременом информисању, док су као значајна ограничења препознати преоптерећеност информацијама, нарушавање професионалних граница наставника, разлике у дигиталним компетенцијама и недостатак непосредне комуникације. Истраживање показује да дигитална комуникација не може у потпуности заменити непосредан контакт наставника и родитеља, већ је потребно њено комбиновање са традиционалним облицима комуникације.

Практични значај истраживања огледа се у могућности примене добијених резултата за унапређивање школске праксе, посебно у области организације дигиталне комуникације, дефинисања јасних правила и канала комуникације, као и развијања дигиталних компетенција наставника и родитеља. Посебно се истиче потреба за јаснијим уређивањем времена и начина дигиталне комуникације, како би се обезбедила ефикасност комуникације уз очување професионалних граница наставника.

Ограничења истраживања огледају се пре свега у релативно малом и пригодном узорку, што ограничава могућност генерализације добијених резултата. Такође, истраживањем су обухваћени наставници и родитељи, док ученици нису били укључени као посебна група испитаника. Као правци будућих истраживања предложено је проширивање узорка, укључивање већег броја испитаника и обухватање ученика, као и испитивање разлика у употреби дигиталне комуникације у различитим образовним и социоекономским контекстима.

Поред наведених поглавља и целина, рад садржи библиографију од 48 библиографских јединица, 10 табела и 2 прилога са инструментима коришћеним у истраживању.

Закључак и предлог

Имајући у виду квалитет рада, релевантност и актуелност теме којом се рад бави, а која се односи на развијање партнерства и комуникације између породице и школе употребом дигиталних алата, општи утисак је да Мастер рад под насловом *Развијање партнерства и комуникације између породице и школе употребом дигиталних алата* даје значајан допринос бољем разумевању ове проблематике и отвара могућност за унапређивање педагошке праксе у овој области.

Резултати добијени овим истраживањем представљени су на јасан и систематичан начин, тако да их могу разумети и користити и теоретичари и практичари у циљу унапређења свог рада. Истраживање је показало да употреба дигиталних алата доприноси бржој, доступнијој и учесталијој комуникацији између наставника и родитеља, као и лакшем информисању о школским активностима и обавезама ученика. Истовремено, резултати указују да дигитална комуникација, иако значајно олакшава размену информација, не може у потпуности заменити непосредну комуникацију и не доводи аутоматски до развијања квалитетнијег партнерског односа између породице и школе.

Поред тога, резултати овог истраживања могу послужити као полазна основа за унапређивање начина организације дигиталне комуникације у школама, јасније дефинисање канала и правила комуникације, као и за развијање дигиталних компетенција наставника и родитеља. На тај начин могу се створити услови за ефикаснију комуникацију, већу укљученост родитеља у образовни процес и квалитетније остваривање партнерског односа између породице и школе.

Резултати овог истраживања могу послужити и као полазна основа за будућа истраживања која би се бавила сличном проблематиком, нарочито у контексту савремене школе, дигитализације образовања и развијања партнерских односа између породице и школе.

Комисија, у складу са наведеним, предлаже Наставно-научном већу Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу да усвоји поднет Извештај и одобри јавну одбрану завршног мастер рада, кандидату Владимиру Рајићу ЛУО-9/2023-МС.

Комисија у саставу:

Председник:

1. Проф. др Јелена Теодоровић, редовни професор Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, Јагодина, за ужу научну област Педагогија.

Чланови:

2. Проф. др Верица Милутиновић, ванредни професор Филозофског Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, Јагодина, за ужу научну област примењене рачунарске науке, члан.

3. Проф. др Ненад Стевановић, ванредни професор Факултета педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, Јагодина, за ужу научну област Педагогија, члан-ментор.

